

Non cao và biển lặng

ISSN: 2734-9195

07:45 30/10/2025

Khi tâm an, núi cũng nằm trong lòng bàn tay. Khi tĩnh tại, biển cũng gói trọn trong từng hơi thở. Núi và biển chẳng đâu xa, mà là chính ta, là sự dung hòa tuyệt diệu giữa cảnh và tâm, giữa động và tĩnh, giữa đời và đạo.

Trong hành trình vô thủy vô chung của thiên nhiên, chắc ai cũng đã một lần đứng trước những kiệt tác mà vũ trụ ban tặng, từ những hạt bụi nhỏ bé đến những ngọn núi cao vợi, từ những bông hoa xinh xắn đến biển rộng trời cao và tự hỏi: *Tại sao núi lại cao đến vậy? Tại sao biển lại bao la và sâu thẳm đến thế?*

Có chăng, ẩn sâu trong hình tượng của vạn vật luôn có một quy luật lặng thầm chi phối, đó là quy luật cân bằng hay còn gọi là luật bù trừ, để giữ cho **vũ trụ** được nhu hòa.

(Ảnh: Internet)

Chính từ những **quy luật** vi diệu của vũ trụ mà muôn loài, muôn vật đều được dung hòa, đan xen và bù đắp cho nhau. Mỗi hiện tượng, mỗi hơi thở của tự nhiên đều mang trong mình nhịp điệu của tương sinh, tương diệt như dòng chảy duyên sinh vô tận.

Từ những dãy núi cao sừng sững chạm đến tận trời xanh, đến những vực biển sâu thăm ôm trọn đất trời, hay từ tia nắng đầu tiên của bình minh rực rỡ đến khoảng lặng băng lạnh nơi hoàng hôn buông xuống, tất cả đều vận hành trong chu trình bất biến của sinh và diệt, của thành và hoại, của thịnh và suy.

Có nơi cao ắt có nơi thấp, có ánh sáng tất có bóng tối. Ấy là bản thể tự nhiên của quy luật vũ trụ, là hơi thở của vô thường mà vạn vật đều đang hòa vào trong đó.

Định luật ấy cũng ở trong mỗi người, vì mỗi chúng ta như là một tiểu vũ trụ cũng nương vận duyên mà thành. Trong ta cũng có núi, có biển... cũng tồn tại một cách dung hòa.

Ở đời, ai cũng mang trong lòng khát ngưỡng về sự thành công, về ánh vinh quang được người đời ngưỡng mộ và kính trọng.

Nhưng giữa những ánh sáng rực rỡ ấy, ta thường quên rằng từ bao đời nay, lời nhắn gửi của tổ tiên vẫn còn vang vọng: *“Con đường thành công không có dấu chân của kẻ lười biếng, vinh quang không dành cho những ai chỉ bước trên thảm hoa hồng”*.

Thành công, nếu nhìn sâu chỉ là một thứ phù hoa mà thế gian đặt ra, một món quà tạm bợ được ban cho những ai đang còn mãi mê trong cơn mộng của danh vọng. Dù ta có đạt được bao nhiêu thành tựu to lớn, thì cái gọi là “thành công” ấy cũng chỉ như khoảnh khắc hư huyễn giữa vòng luân hồi của được mất, thịnh suy.

Ai cũng từng có thành và bại. Nhưng để có được thành công rực rỡ như ngọn núi chạm trời xanh, ta thường phải đánh đổi bằng một vực sâu trong tâm hồn. Bởi càng vươn cao, gốc rễ càng phải bám sâu vào đất. Càng đi đến đỉnh, càng phải vượt qua muôn vàn khổ luyện của chính mình. Mỗi ánh sáng vinh quang đều soi lên một vùng tối của cô độc, của kiên định, của những đêm dài không lời than thở. Và cũng như quy luật của vũ trụ: có đỉnh cao tất có vực sâu, có thành tựu tất có thất bại, có ánh hào quang thì cũng có bóng tối ẩn trong đó.

(Ảnh: Internet)

Phong cảnh hữu tình, non cao muôn trùng, biển sâu vạn dặm, tất cả hòa quyện tạo nên bức tranh thiên nhiên kỳ vĩ, huyền nhiệm. Núi đứng đó, uy nghi, trầm mặc như một chứng nhân của đất trời. Còn biển, bao la, thăm sâu, như ẩn giấu trong lòng vô vàn điều chưa từng tỏ.

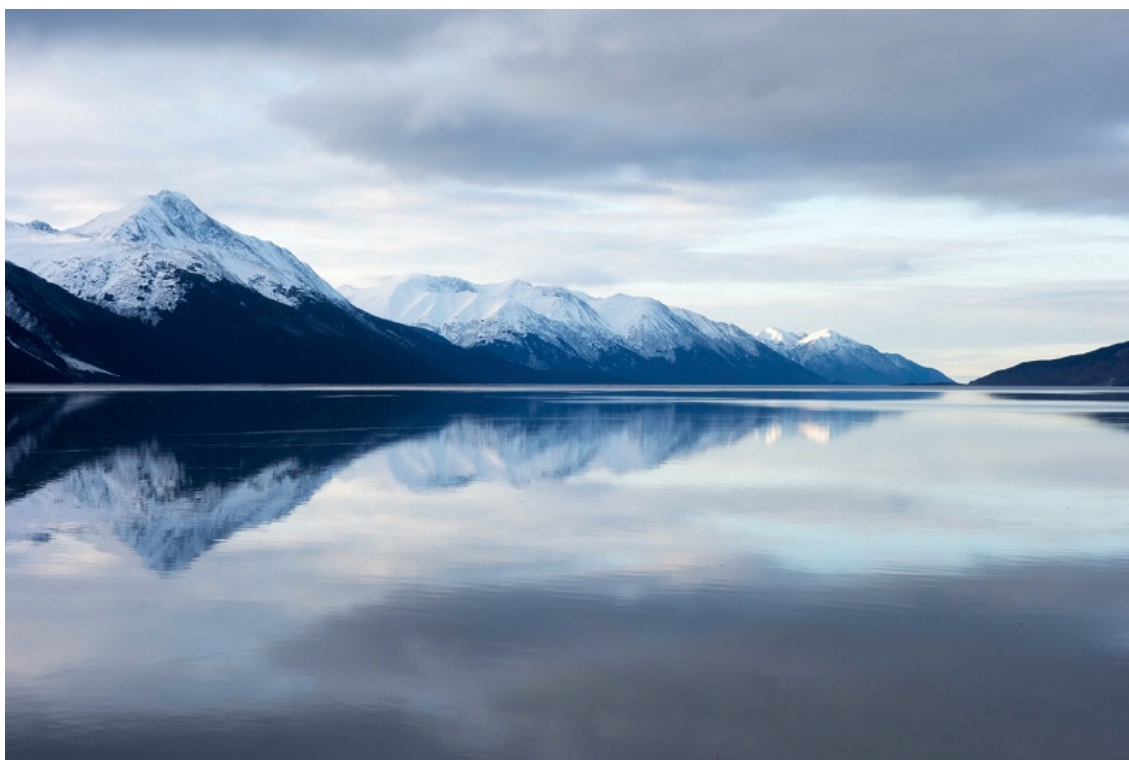
Giữa sự sinh sôi nảy nở của vạn vật, cây cỏ xanh tươi, muôn thú hòa điệu, ta thấy thiên nhiên như một ngôi nhà chung, là hơi thở, là lá phổi xanh nuôi dưỡng toàn thể sự sống. Núi là nơi khởi đầu của nguồn nước, biển là nơi kết tụ của những dòng chảy muôn nơi đổ về, có tĩnh, có động, bổ khuyết và dung hợp nhau bởi quy luật tự nhiên của đất trời. Biển là cõi sâu thẳm huyền diệu.

Nơi từng đánh dấu bước chân của bao nhà thám hiểm, của những tâm hồn khát khao tìm hiểu: cái chưa thấy, điều chưa biết. Nhưng có mấy ai trong cuộc đời chịu một lần “lặn xuống” chính đại dương trong tâm mình?

Ta vẫn thường mãi mê trèo lên ngọn núi của danh vọng, rong ruổi khắp nẻo thế gian để tìm kiếm điều vĩ đại bên ngoài, mà quên rằng vườn tâm mới thực là nơi để trở về. Núi có thể tượng trưng cho những ước vọng vươn cao, còn biển chính là chiều sâu của nội tâm, nơi phản chiếu bản thể tĩnh lặng, vô bờ nơi mỗi người.

Cảnh vật ngoài kia thật đẹp, thật huyền vĩ. Nhưng thử hỏi, có mấy ai đủ tĩnh để chiêm nghiệm vẻ đẹp của “đại dương bên trong”, vẻ đẹp của tâm hồn sâu thẳm, tịch nhiên mà sáng tỏ, nơi không gợn sóng, chỉ còn lại khoảng lặng bình yên?

Núi cao đẹp đến vậy, biển sâu lặng đến thế, đó như hai mặt của cùng một bản thể, hòa hợp, như nhiên. Con người, nếu hiểu đúng nghĩa, cũng là sự kết tinh tuyệt hảo của hai dòng năng lượng ấy: núi của ý chí và biển của tâm linh.

(Ảnh: Internet)

Trong kiếp nhân sinh, mỗi trải nghiệm, thăng trầm đều là cơ hội để ta học cách trở về cân bằng giữa hai miền ấy. Núi cho ta tầm nhìn rộng mở, cho ta sức mạnh và bản lĩnh để đối diện với sóng gió cuộc đời. Biển lại cho ta sự sâu lắng, nội tâm bao dung và khả năng dung thông muôn vật. Khi ta vừa đứng vững như núi, vừa lặng yên như biển, ấy chính là lúc ta chạm đến bản thể đích thực của mình nơi tâm và cảnh dung thông, không còn chia hai, nơi trí tuệ hòa cùng từ bi, nơi hành động và tĩnh lặng cùng “ý hòa viên mãn”. Đó chính là huyền nhiệm của cuộc sống: *sống trong muôn màu, muôn sắc mà không bị phôi phai; đứng giữa sóng gió mà vẫn an nhiên; thấy vạn vật đổi thay mà vẫn giữ được nụ cười trầm tĩnh.*

Khi đã đi qua bao mùa gió nổi, ta mới hiểu núi không cần phải nói về độ cao của mình, biển cũng chẳng bao giờ khoe mình sâu thẳm. Núi đứng đó, lặng lẽ chạm đến trời xanh. Biển dạt dào, ôm vào lòng non xanh thế thái. Giữa cái cao và cái sâu ấy, ta tìm thấy chính mình kiên định mà bao dung, mạnh mẽ mà nhu hòa đến thế...

Khi tâm an, núi cũng nằm trong lòng bàn tay. Khi tĩnh tại, biển cũng gói trọn trong từng hơi thở. Núi và biển chẳng đâu xa, mà là chính ta, là sự dung hòa tuyệt diệu giữa cảnh và tâm, giữa động và tĩnh, giữa đời và đạo.

Khi nhận ra điều ấy, ta không còn đi tìm sự vĩ đại bên ngoài. Bởi ngay trong hơi thở này, trong nhịp đập lặng lẽ của trái tim, đã có cả non cao và biển lặng: Đã thấy đủ bến và bờ vô tận của chính tâm mình.

Tác giả: **Tuệ Nhân**

Nguồn: <https://www.facebook.com/share/p/1FBSj3axWS/?mibextid=wwXlfr>